

DEEL 3 OVER DE MAFFE ZEBRA EN ZIJN
GIGAGRAPPIGE VRIENDEN

JULIUS ZEBRA

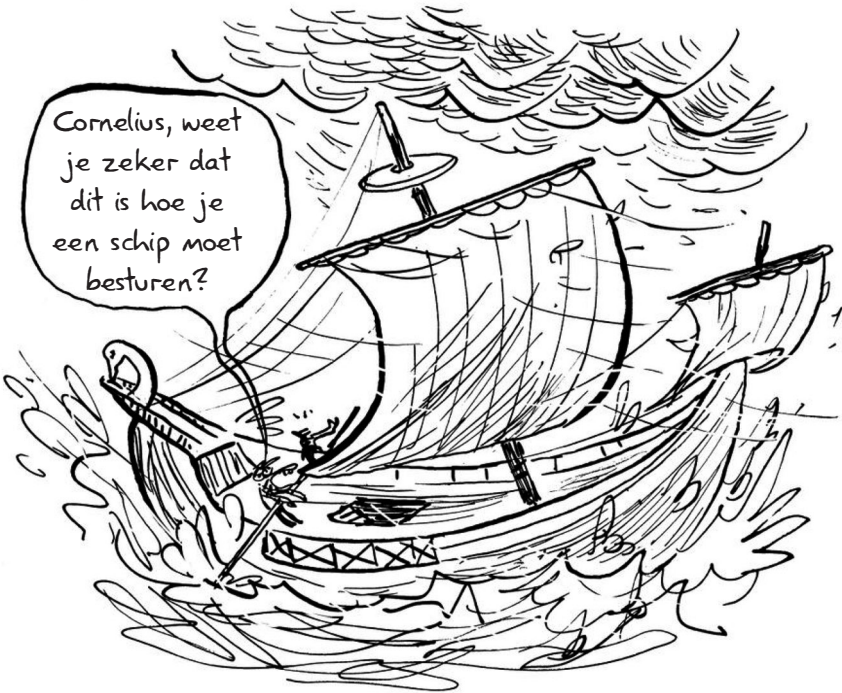
ELLENDENDE MET
DE
EGYPTENAREN

GARY NORTHFIELD

HOOFDSTUK EEN

SCHIP MET SUKKELS

‘JA!’ schreeuwde Cornelius. Hij probeerde wanhopig op z’n tenen de natte stuurstok te pakken te krijgen. ‘HOU DIE STOK NOU MAAR GEWOON VAST!’

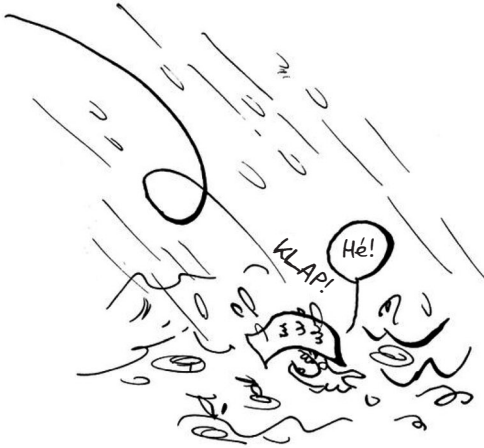
Julius veegde de verblindende regen uit z’n ogen. ‘MAAR IK WEET ZEKER DAT WE ALLEEN MAAR RONDJES VAREN!’ schreeuwde hij. ‘KIJK NOG EENS IN DE HANDLEIDING!’

Cornelius snoof, ritste zijn buiktasje open en trok er een frommelig stukje perkament uit. Hij probeerde het doorweekte velletje te lezen, maar het flapperde woest in de wind.

‘WE DOEN EXACT WAT HIER STAAT!’ riep Cornelius. “‘BIJ HEVIGE STORM: HOUD DE STUURSTOK STIL!’”

Maar, precies op het moment dat Cornelius het papier trots omhooghield, rukte een enorme windvlaag het uit zijn hoof en smeed het in zee.

‘Dat hebben wij dus weer,’ zei Julius zuchtend.

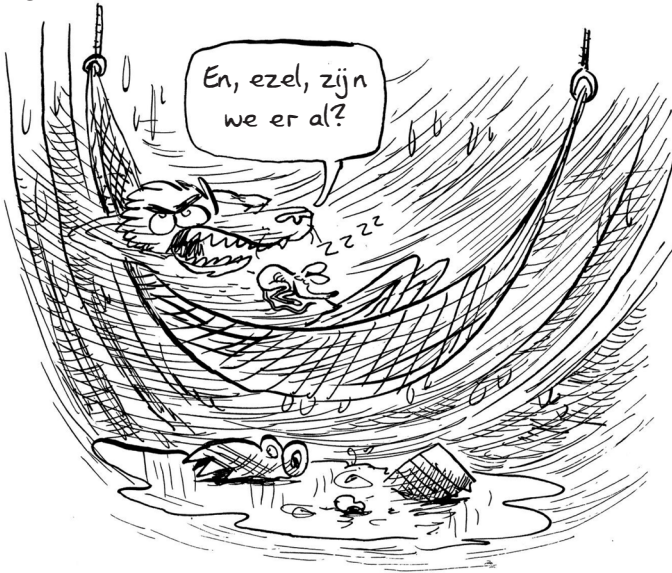
‘VERGEET SEPTIMUS! WE MOETEN OMKEREN!’
gilde Cornelius. ‘ANDERS WORDEN WE DOOR DE
STORM VERZWOLGEN!’

Maar daar wilde Julius niets van weten. ‘Wacht
hier!’ gromde hij, tussen zijn opeengeklemd kaken
door. Hij trok zichzelf voort over het dek. ‘HOU HET
SCHIP RECHT, CORNELIUS! IK GA HULP HALEN!’

Een enorme golf beukte tegen de zijkant van het
schip en Julius struikelde toen hij op weg ging naar
de kapiteinshut. Hij bereikte het openstaande luik en
terwijl hij zich vast probeerde te houden aan de glib-
berige ladder klom hij behoedzaam naar beneden, de
donkere, duistere onderbuik van het schip in.

In het schemerdonker stootte Julius tegen Milus de leeuw, die in een avondse hangmat lag. Op zijn buik lag Plinie de muis, hun gevechtstrainer, zoet te slapen. Milus, die niet blij was dat hij wakker gemaakt werd, gromde naar Julius.

‘Nee!’ snauwde Julius. ‘En als het blijft gaan zoals het nu gaat, dan komen we er ook niet!’

Julius klauterde over een stapel kletsnatte kisten en tassen. Daarachter vond hij eindelijk de rest van zijn vrienden, in een kringetje bij elkaar.

Woehoe! Wat is het
toch **GEWELDIG** dat
we dit spel gevonden
hebben!

Brutus - Julius'
opschepperige
sukkelbroer

Felix - dommige
antilope, verwoed
stenenverzamelaar

Ooo! Nu
heeft hij je!

Tak!

Hm...

Rufus - enthousiast
gladiator en rechter-
hand van Lucia

Weg-
wezen
daar!

Lucia - vegetarische
wagenmennende
krokodil, heeft altijd
slimme plannetjes

Iedereen sprong meteen overeind, behalve Brutus, zijn broer, die weigerde om op te kijken. 'Je zult nog even moeten wachten, Julius!' gromde hij. 'Dit is een heel spannend partijtje!' Hij zwaaide met zijn hoef om zijn broer uit de weg te krijgen.

Rufus, Lucia en Felix maakten een sprongetje van schrik. 'WAT?!' schreeuwden ze.

'Ik dacht dat het schip gewoon een beetje slingerde,' pufte Felix. 'Ik vond het al zo lastig om naar het spel te blijven kijken!'

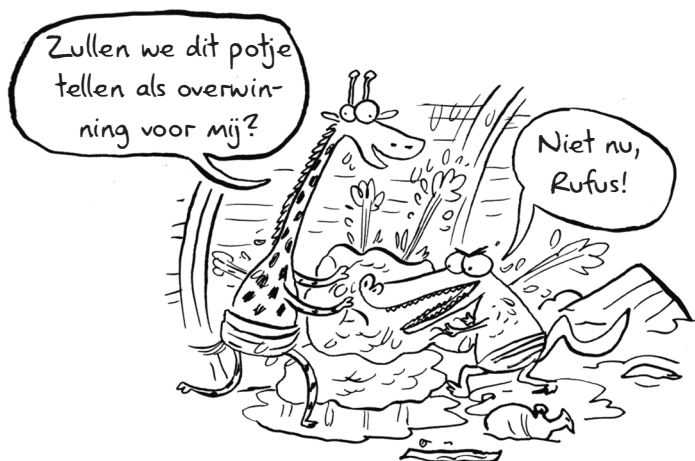
Voordat Julius antwoorden kon, klonk er een harde KNAL. Door de kracht van een enorme golf schokte en zwaaide het schip. Het kantelde, waardoor iedereen, samen met de lading, omver werd gegooid.

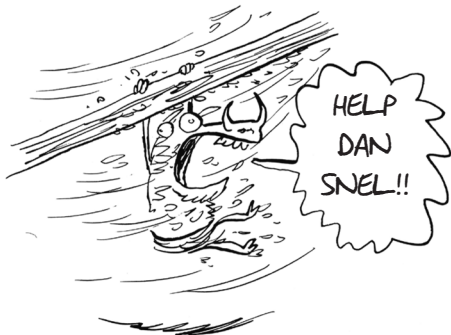
Het schip kwam al snel weer recht, maar Julius wist dat ze elk moment door een nieuwe grote golf geraakt konden worden, en dan zou het schip te pletter slaan. Hij vloog de natte ladder op. ‘OPSCHIETEN! WE MOETEN DIT SCHIP DE STORM DOOR ZIEN TE KRIJGEN!’

Opeens begon Lucia te schreeuwen. ‘ER KOMT WATER BINNEN! ER KOMT WATER BINNEN!’ Ze wees panisch naar een enorm lek, waar water uit spoot.

‘LUCIA, RUFUS EN JIJ HOUDEN HET GAT DICHT!’ beval Julius. ‘DE REST KOMT MET MIJ MEE!’

Julius klom uit het luik en racete naar de arme Cornelius, die nog steeds met de grote stuurstok stond te worstelen.

Julius sprong boven op de stok en hield hem zo goed mogelijk op zijn plek. 'PAK DE ANDERE EN HOU HEM VAST!' riep Julius naar Felix en Brutus. Die renden snel naar de andere kant van het schip en grepen de tweede zwabberende stuurstok vast.

Uit de gitzwarte wolken kletterde de regen neer en de golven leken op een krankzinnig gebergte dat nu eens hoog de hemel in stak en dan weer ineens stortte tot een kolkend ravijn.

De wind schreeuwde terwijl hij door de zeilen scheurde en sleepte het schip van de ene angstaanjagende slinging naar de andere.

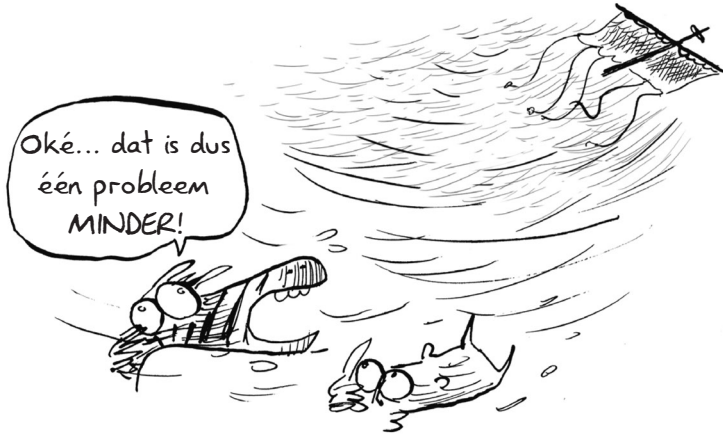

‘JA, MAAR HOE?!’ gilde Julius.

Plotseling striemde er zo’n enorme stormwind over het dek dat het arme schip hoog op een bergachtige golf werd gekwakt. Er klonk een luid GEKRAAK toen het zeil afgeranseld werd.

‘KIJK UIT!’ schreeuwde Brutus, want de dikke touwen waarmee het zeil aan het schip vastzat, knapten alsof het waslijntjes waren.

En met nog een angstaanjagende KNAL werden de mast en het zeil de dolle razernij van de stormwolken in gezwiept.

Maar op dat moment keek Cornelius naar iets wat hij achter Julius zag en het bloed trok weg uit zijn gezicht. Hij piepte: 'Ik – ik denk dat dat alleen nog maar het BEGIN was van onze problemen!' En hij wees omhoog.

Julius draaide zich om en zag hoe zich een monsterlijke watermuur aan het opbouwen was.

Cornelius stotterde: 'Julius, k-kun je zwemmen?'

Hij slikte. 'Dat merken we snel genoeg!' En hij hield zijn adem in, kneep zijn ogen stevig dicht en klemde zich in doodsnood vast aan de stuurstok.